

Sygn. akt V CSK 593/17

POSTANOWIENIE

Dnia 20 kwietnia 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Grzegorzczak

w sprawie z wniosku T. Dystrybucja S. A. w K.

przy uczestnictwie L. F. i A. M.

o stwierdzenie zasiedzenia służebności,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 kwietnia 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczynie

od postanowienia Sądu Okręgowego w L.

z dnia 19 stycznia 2017 r., sygn. akt II Ca .../16,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Przepis ten odpowiada charakterowi skargi kasacyjnej, jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia, o dominującym publicznoprawnym charakterze, przysługującego od orzeczeń wydanych po przeprowadzeniu dwuinstancyjnego postępowania sądowego, w którym sąd pierwszej i drugiej instancji dysponuje pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. W powiązaniu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. oznacza to, że w skardze kasacyjnej nieodzowne jest powołanie i uzasadnienie okoliczności o charakterze publicznoprawnym, które stanowią wyłączną podstawę oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie, we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania sformułowano zagadnienie prawne „(...) Czy okres potrzebny do stwierdzenia zasiedzenia urządzeń przesyłowych rozpoczyna się w momencie wejścia na teren nieruchomości i rozpoczęcia budowy, czy w momencie oddania urządzenia do eksploatacji (i co to dokładnie oznacza), czy w chwili przystąpienia przez posiadacza do korzystania z trwałego widocznego urządzenia, czy też w chwili, gdy przez urządzenia przesyłowe zacznie biec prąd”. Stwierdzono zarazem, że kwestia ta budzi poważne wątpliwości w orzecznictwie (art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c.).

W judykaturze wielokrotnie podkreślano, że wykazanie istotnego zagadnienia prawnego jako podstawy rozpoznania skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) wymaga sformułowania problemu prawnego i uzasadnienia, że ma on znaczenie dla rozwoju prawa lub precedensowy charakter. Problem ten powinien odnosić się do interpretacji konkretnych, powołanych we wniosku przepisów prawa, zostać ujęty w sposób ogólny, a zarazem wiązać się z rozpoznawaną sprawą. Konieczne jest przy tym wskazanie, w drodze odrębnego wyводу, zawartego we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania,

argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen przedstawionego problemu (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11, z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151, z dnia 13 lipca 2007 r. III CSK 180/07, niepubl., z dnia 10 kwietnia 2014 r., IV CSK 623/13, niepubl., z dnia 2 grudnia 2014 r., II CSK 376/14, niepubl. i z dnia 9 kwietnia 2015 r., V CSK 547/14, niepubl.). W celu uzasadnienia przyczyny kasacyjnej określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. konieczne jest natomiast powołanie konkretnych przepisów prawa, które budzą poważne wątpliwości lub wywołują rozbieżności interpretacyjne w orzecznictwie i wykazanie, przez powołanie konkretnych orzeczeń, że rozbieżności te mają rzeczywisty charakter (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2002 r., II CZ 102/02, niepubl. i z dnia 29 lipca 2015 r., I CSK 980/14, niepubl.).

Sformułowany przez skarżącą wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie odpowiadał tym wymaganiom. Zagadnienie prawne zostało zredagowane w oderwaniu od jakichkolwiek konkretnych przepisów prawa, we wniosku nie powołano także argumentów uzasadniających znaczącą wagę postawionego problemu dla rozwoju jurysprudencji, nie wskazano również racji przemawiających za możliwością jego rozbieżnych ocen, kierunków tych ocen ani preferowanych dróg rozstrzygnięcia. Nie przytoczono także przepisów prawa, które miałyby stanowić źródło poważnych wątpliwości lub rozbieżności interpretacyjnych w judykaturze ani rozstrzygnięć sądowych, z których miałyby one wynikać.

Należało w związku z tym podkreślić, że orzekając w przedmiocie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania Sąd Najwyższy nie wnika w podstawy kasacyjne, których przytoczenie stanowi odrębne konstrukcyjnie wymaganie skargi kasacyjnej (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.), lecz ocenia jedynie wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienie. Nie jest w szczególności zadaniem Sądu Najwyższego poszukiwanie ewentualnych argumentów na rzecz przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w uzasadnieniu podstaw kasacyjnych, jeżeli argumentów tych nie przywołała we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania strona skarżąca (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia

20 października 2016 r., I PK 59/16, niepubl. i z dnia 5 kwietnia 2017 r., II CSK 688/16, niepubl.).

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 w związku z art. 13 § 2 k.p.c. Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

jw